

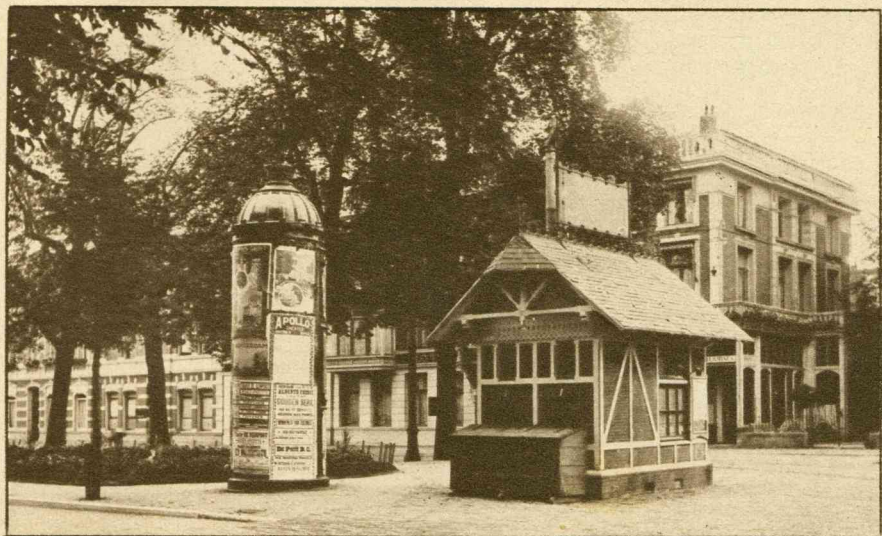
MOOI DEN HAAG

Een onzer dichters heeft den Haag, 's-Graven-hage, het schoonste dorp van Europa genoemd en de roem van een der mooiste steden ter wereld te wezen. ontgaat de Nederlandsche hofstad ook heden ten dage niet. Landgenoot en vreemdeling onderschrijft gaarne het oordeel, vleiend en dichtertlijk tevens, uitgesproken door letterkundige beroemdheden als Henri Havard en Edmondo de Amicis.

Getuigd dient dan ook, dat opvolgende gemeentebesturen het hunne hebben gedaan opdat de roep van schoonheid der residentie toch maar vooral niet zou gaan tanen.

Niet alle schoonheden worden evenwel gewaardeerd en daarom heeft het ons goed gedacht om, met een camera-man naast ons, enkele bijzondere mooie plekken de eer eener afzonderlijke bespreking te gunnen.

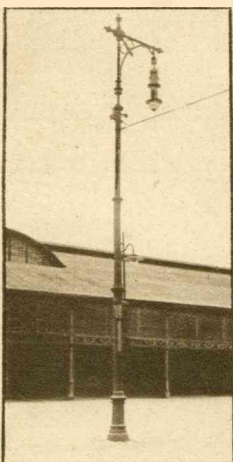
Al dadelijk treft het (zie de eerste foto) den reiziger die, uit het station van den Hollandschen Spoorweg komend, zijn eerste schreden op Haagschen bodem zet, welk een schilderachtige entrée de stad aan die zijde heeft. Dit moet bij den vreemdeling wel dadelijk den indruk wekken, dat den Haag een bijster schoone stad is.

De indruk zal worden versterkt. Den Haag is een stad van groen en bloemen en de eerste welkomstgroet voor den vreemdeling zou dan ook komen van de kinderen Flora's, ware het niet dat de veiligheid, aan personen en goederen door de Grondwet gewaarborgd, met de eischen van het schoon lichtelijk (dit is euphemistisch bedoeld) in botsing kwam. (Zie tweede foto)

Erger is dat voor een wandelaar het gevaar van een botsing met de politie, of liever, met de bescheiden behuizing harer dienaren, niet geheel is uitgesloten.

Maar dat zou ten slotte eigen schuld zijn, want de weg is breed genoeg, zelfs voor een zoo betrekkelijk oud stadsdeel.

Kortom, moge dan de allereerste indruk van de intrede binnen 's Gravenhage's muren niet een zijn van hoog aestetisch genot, zij die gelooven haasten niet.

Wie dan ook, auto of huurkoets of tram, versmadend, per pedes zijn triomfantelijken intocht in den Haag houdt en aanstonds tot het hart van de stad wil doordringen, wande in alle kalmte den Stationsweg af, tot waar hij zich naar het Huygensplein verbreedt.

Ginds ligt nu de stad voor U.

Gij zoudt nu een aardig silhouet kunnen waarnemen, ware het niet dat hier de weg hellend oploopt naar de Wagenbrug, een brug die nog uit het steenen tijdperk dateert en het perspectief juist genoeg belemmert, om U den indruk te geven, dat de groote of St.-Jacobstoren uit een Neurenberger speelgoeddoos afkomstig is. Meen niet, dat een ijverig gemeentebestuur nooit gedacht heeft aan de mogelijkheid om die brug te verlagen. Het vraagstuk houdt de vroede mannen

al ongeveer een halve eeuw bezig. Maar reken er op, vreemdeling die dezen heuvel bestijgt, het zal eenmaal tot verlaging komen!

De opmerkzame beschouwer zal misschien nog een anderen indruk krijgen, dien van weelde. Stalen masten schijnen geen geld te kosten. Hier staat er een voor de tram, ginds voor de verlichting.

Technisch vraagstuk, vreemdeling. Als ge goed gezien hebt, en bezie anders onze plaatjes, dan ziet ge, dat het ook anders kan,

Z  o de Wagenbrug over, treffen twee »momumenten het oog.«

Gij ziet ze op het eerste plaatje hierboven, dat het Wagenplein voorstelt.

De bewoners der achterliggende woningen hebben hier, dank zij vooral den telefoon-toren een vrij uitzicht naar den kant van het spoorwegstation.

Nu is er allicht een bediller, — want zulke menschen z ij n bedillers — die meenen, dat de telefoontoren ook wel had kunnen

opgeborgen worden in het slop, dat men in den rechterhoek van de foto waarneemt. En dat men het tweede gedenkteeke daar ook wel had kunnen wegzetten.

Maar monumenten zijn nu evenwel dingen die tot de schoonheid van een stad bijdragen en hoe kunstzinniger ze geplaatst zijn, des te fraaijer de indruk.

En dan zijn er de eischen der practijk. Zie op dien hoek van de Amsterdamsche Veerkade, waar de ingang van een winkel zoo goed als versperd is.

En zie dan tevens, dat het met één lantaarnpaal, tevens halte-aanwijzer, wel gekund had.

